

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

væsentligt bort af den indflydelse, som jeg til enhver tid mener menighedsrådene bør have.

Jeg kan anbefale de ændringsforslag, der er stillet, og lovforslagets endelige gennemførelse ved tredje behandling,

Alfred Jørgensen: Ved første behandling udtalte jeg min velvilje over for lovforslaget, men nævnte samtidig visse enkeltheder, som jeg henstillede til udvalget at underkaste en nærmere overvejelse. Dette er nu sket, og de ændringer, der er foreslået af den højtærede kirkeminister og tiltrådt af udvalgets flertal, kan vi også i min gruppe i det store og hele tiltræde.

Jeg har dog en lille indvending imod affattelsen af ændringsforslag nr. 3, en indvending af rent formel art.

I ændringsforslag nr. 3, a), linje 14, ff., står der: „Det er dog en betingelse, at der højst bliver 24 timer mellem begyndelsestidspunktet for hvert af de således sammenhørende møder . . .“. Det er udtrykket „mellem begyndelsestidspunktet“, jeg finder støder øret og er i strid med den grammatiske regel om, at der efter forholdsordet „mellem“ enten må komme to ord som styrelse eller i alt fald et ord i flertal. Nu er det ikke min mening, at jeg på nogen måde vil pille de nyerhvervede sommerfuglevinger af den højtærede kirkeminister, men jeg vil gerne i al stilfærdighed henstille, om ikke denne lille tidsel i sproget kunne luges op: om ikke ordet „begyndelsestidspunktet“ kunne ændres til „begyndelsestidspunkterne“ og de to sidste ord i samme linje bortfalde, således at dette punktum kom til at lyde: „Det er dog en betingelse, at der højst bliver 24 timer mellem begyndelsestidspunkterne for de således sammenhørende møder“.

Kr. Juul: Nu har den højtærede kirkeminister fået lidt rigeligt med roser, og da det er sådan her i livet, at der findes ingen roser uden torne, er det næsten en selvfølge, at tornene kommer nu til sidst. Selv om man i og for sig godt kunne have ønsket at befri ministeren for dem, kan jeg i dette tilfælde næppe gøre det.

Udvalget har delt sig i et flertal og et mindretal, og det er på mindretallets vegne, jeg ønsker at gøre nogle bemærkninger.

Selve de ændringsforslag, der er stillet,

har mindretallet ikke noget at indvende imod, for de mildner bare lovforslaget i den retning, vi ønsker. Når vi ikke har været med til at tiltræde ændringsforslagene, er det, fordi vi hverken ønsker at have lod eller del i alt det, der her er tale om; det må flertallet selv rode med. Jeg vil gøre yderligere nogle bemærkninger.

Den kirkelige lovgivning i Danmark har, så vidt jeg har kunnet følge udviklingen, i hvert fald i de sidste 30-40 år stadig væk udbygget frihedslinjen. Lovgiverne har erkendt, at menighedslivet måtte have lov til at finde sin egen fri form, dersom der skulle være nogen mulighed for fremgang, og jeg tror ikke, der er grund til at fortryde, at lovgivningen har fulgt denne frihedslinje. Derfor er det kedeligt, at ministeren nu kommer med dette lovforslag og foretager et tilbageskridt fra den udviklingslinje, kirkelovgivningen hidtil har fulgt.

Ministerens har de bedste hensigter — hævder hun. For — siger hun — der findes tilfælde, hvor præst og menighed er kørt træet af hinanden, og hvor det ville være godt for begge parter, om de kunne blive hinanden kvit. Ja, for så vidt er jeg enig med ministeren; men om man derfor skal gå til at berøve en del af menighedsrådene den ret, de hidtil har haft ved præstevalg, er en helt anden sag, og på det punkt er jeg i hvert fald ikke enig med ministeren, al den stund det er min absolutte opfattelse, at den bedste sikring imod, at de af ministeren nævnte tilfælde opstår, er, at præst og menighed i fuld frihed får lov at finde hinanden. Bedre grundlag for et kommende menighedsliv kan næppe tilvejebringes.

Nu vil ministeren måske sige, at det er et meget lille indgreb, der foretages i menighedsrådenes hidtidige ret. Javel; men dertil er at sige, at ministeren jo da endelig var glubsk nok, da hun fremsatte sit første lovforslag — ja, det er egentlig møntet på ministerens tidligere kollega og meningsfælle. Da vi fik det første forslag af denne art, gik det ud på, at ministeren skulle have lov til at udpege 3 af dem, der trængte hårdest til at blive forflyttet, hvorefter menighedsrådene kunne få lov til at vælge den, de mindst nødig ville have. Dette ta blev så sat op til 6, men vi ser altså, hvad hensigten egentlig var. At forslaget derefter er blevet mildnet en hel del, skal erkendes